

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 9ης Ιουνίου 1998 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-10/97 και T-11/97,

Unifrigo Gadus Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Νεάπολη (Ιταλία),

και

CPL Imperial 2 SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Pescara (Ιταλία), εκπροσωπούμενες από τον Giuseppe Celona, δικηγόρο Μιλάνου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Georges Margue, 20, Rue Philippe II,

προσφεύγουσες-ενάγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης, αρχικώς, από τους Fernando Castillo de la Torre και Paolo Stancanelli, και στη συνέχεια, από τον Paolo Stancanelli, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχουν ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής C(96) 2780 τελικό, της 8ης Οκτωβρίου 1996, περί εκ των υστέρων εισπράξεως δασμών, καθώς και αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας που οι προσφεύγουσες-ενάγουσες ισχυρίζονται ότι έχουν υποστεί,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από την V. Tiili, Πρόεδρο, και τους C. P. Briët και A. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 3ης Μαρτίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό των προσφυγών-αγωγών και η εξέλιξη της διαδικασίας

- 1 Οι προσφεύγουσες-ενάγουσες (στο εξής: προσφεύγουσες) είναι εταιρίες ασχολούμενες με το εμπόριο προϊόντων αλιείας.

- 2 Το 1990 και 1991 οι προσφεύγουσες εισήγαγαν από την Νορβηγία παρτίδες μπακαλιάρου. Οι εισαγωγές αυτές πραγματοποιήθηκαν μέσω πιστοποιητικών EUR 1 που επιβεβαίωναν τη νορβηγική καταγωγή των προϊόντων. Κατά συνέπεια, οι εν λόγω εταιρίες ωφελήθησαν από τις ευεργετικές διατάξεις του προτιμησιακού δασμολογικού καθεστώτος που ίσχυε επ' αυτού του τύπου προϊόντων στο πλαίσιο των κοινοτικών δασμολογικών ποσοστώσεων που προβλέπονται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3692/89 του Συμβουλίου, της 4ης Δεκεμβρίου 1989, για το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης κοινοτικών δασμολογικών ποσοστώσεων για μπακαλιάρους και ψάρια του είδους *Boreogadus saida*, αποξηραμένα, αλατισμένα ή σε άλμη, καταγωγής Νορβηγίας (1990) (ΕΕ L 362, σ. 3), και από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3523/90 του Συμβουλίου, της 4ης Δεκεμβρίου 1990, για το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης κοινοτικών δασμολογικών ποσοστώσεων για ορισμένα προϊόντα γεωργίας και αλιείας καταγωγής ορισμένων χωρών ΕΖΕΣ (ΕΕ L 343, σ. 4).

- 3 Κατά τη διάρκεια του 1993, η υπηρεσία νορβηγικών τελωνείων πληροφόρησε αυτοβούλως τις ιταλικές αρχές ότι, όπως είχε διαπιστώσει, ο εισαγωγέας δεν ήταν σε θέση να αποδείξει τη νορβηγική καταγωγή των προϊόντων.

- 4 Στις 4 Αυγούστου και στις 23 Νοεμβρίου 1993 η τελωνειακή υπηρεσία της Βερόνας κοινοποίησε τόσο στη CPL Imperial 2 SpA (στο εξής: CPL Imperial 2) όσο και στην Unifrigo Gadus Srl (στο εξής: Unifrigo Gadus) την απόφασή της να προβεί στην εκ των υστέρων είσπραξη των δασμών.

- 5 Επικαλούμενη την καλή της πίστη, η εταιρία CPL Imperial 2 ζήτησε, μέσω του εκπροσωπούντος αυτήν εκτελωνιστή, με έγγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 1993, από τις ιταλικές αρχές να μη προβούν στην εκ των υστέρων είσπραξη των εισαγωγικών δασμών. Εξήγησε ότι η μη είσπραξη των δασμών οφειλόταν σε λάθος των αρμοδίων αρχών το οποίο δεν ήταν δυνατό να διαπιστωθεί από καλόπιστο επιχειρηματία. Επιπλέον, ζήτησε από τις ιταλικές αρχές να προσφύγουν σχετικά με το ζήτημα αυτό στην Επιτροπή. Η εταιρία Unifrigo Gadus ανέφερε ότι και αυτή είχε προβεί στις ίδιες ενέργειες.

- 6 Μέσω του εκπροσώπου τους, οι προσφεύγουσες επιβεβαίωσαν στις ιταλικές αρχές, στις 30 Ιανουαρίου 1996, ότι είχαν λάβει γνώση του φακέλου που οι τελευταίες προτίθενταν να διαβιβάσουν στην Επιτροπή και ότι δεν είχαν να κάνουν κανένα σχόλιο επ' αυτού.
- 7 Με έγγραφο της 6ης Φεβρουαρίου 1996, το οποίο ελήφθη στις 12 Απριλίου 1996, οι ιταλικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή τον φάκελο που αφορούσε την αίτηση των προσφευγουσών καθώς και μιας τρίτης επιχειρήσεως η οποία δεν είναι διάδικος στις υπό κρίση διαφορές. Παρακάλεσαν την Επιτροπή να διασαφηνίσει το ζήτημα αν ήταν εν προκειμένω δικαιολογημένο να μην προβούν στην είσπραξη των εισαγωγικών δασμών, συνολικού ύψους 148 890 000 ιταλικών λιρών (LIT), και τούτο σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της εκ των υστέρων είσπραξης εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο για εμπορεύματα που διασαφηνίστηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/007, σ. 254, στο εξής: κανονισμός 1697/79).
- 8 Η αίτηση αυτή εξετάστηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας που περιγράφεται στα άρθρα 871 επ. του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2454/93).
- 9 Κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής τελωνειακού κώδικα της 3ης Ιουνίου 1996, η Επιτροπή ζήτησε τη γνώμη των εκπροσωπούντων τα κράτη μέλη εμπειρογνομόνων. Στις 8 Οκτωβρίου 1996 εξέδωσε την απόφαση C(96) 2780 τελικό (στο εξής: Απόφαση) της οποίας το άρθρο 1 έχει ως εξής: «οι εισαγωγικοί δασμοί ύψους 148 890 000 LIT που αποτελούν το αντικείμενο της αιτήσεως, με ημερομηνία 2 Φεβρουαρίου 1996, της Ιταλίας πρέπει να εισπραχθούν».

- 10 Ύστερα από την έκδοση της Αποφάσεως, εκάστη των προσφευγουσών έλαβε από την υπηρεσία τελωνείων έγγραφο, με ημερομηνία 22 Νοεμβρίου 1996, στο οποίο ήταν συνημμένο αντίγραφο της αποφάσεως και με το οποίο ζητήθηκε η καταβολή των δασμών, δηλαδή 31 200 000 LIT όσον αφορά την Unifrigo Gadus και 95 010 000 LIT όσον αφορά τη CPL Imperial 2, μαζί με τους σχετικούς τόκους υπερημερίας. Το ποσό που ζητήθηκε από τη CPL Imperial 2 περιελάμβανε τους δασμούς που αντιστοιχούσαν στην πράξη 7338 F των τελωνειακών αρχών.
- 11 Υπ' αυτές ακριβώς τις περιστάσεις, οι προσφεύγουσες άσκησαν, με δικόγραφα που πρωτοκολλήθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Ιανουαρίου 1997, τις υπό κρίση προσφυγές-αγωγές (στο εξής: προσφυγές).
- 12 Με διάταξη του Προέδρου του τρίτου τμήματος της 9ης Φεβρουαρίου 1998, αποφασίστηκε, προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικαίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, η συνεκδίκαση, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, των υποθέσεων T-10/97 και T-11/97.
- 13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε τις προσφεύγουσες να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα, πράγμα που αυτές έπραξαν με έγγραφο της 23ης Ιανουαρίου 1998.
- 14 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 3ης Μαρτίου 1998, οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις θέσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

Αιτήματα των διαδίκων

- 15 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να κηρύξει τις προσφυγές παραδεκτές·
  - να ακυρώσει την Απόφαση·
  - επικουρικώς, να αποφανθεί ότι η Απόφαση δεν παράγει αποτελέσματα όσον αφορά το δικαίωμα των προσφευγουσών να αντιταχθούν στην εκ των υστέρων είσπραξη του επίμαχου δασμού·
  - όλως επικουρικώς, να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει στις προσφεύγουσες στο ακέραιο το ποσό που υποχρεούνται να καταβάλουν ως εκ των υστέρων επιβληθέντα δασμό, ποινές και παρεπόμενα έξοδα·
  - εν πάση περιπτώσει, να ακυρώσει την Απόφαση όσον αφορά τους τόκους·
  - να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.
- 16 Όσον αφορά μόνον την υπόθεση T-11/97, η προσφεύγουσα, CPL Imperial 2, ζητεί επίσης από το Πρωτοδικείο:
- επικουρικώς, να ακυρώσει την Απόφαση, στο μέτρο που επιβάλλει την εκ των υστέρων είσπραξη των δασμών που αντιστοιχούν στην πράξη 7338 F των τελωνειακών αρχών.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως της Αποφάσεως

18 Πρέπει, προκαταρκτικώς, να επισημανθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι κανόνες διαδικασίας θεωρούνται γενικώς ότι εφαρμόζονται επί όλων των διαφορών που εκκρεμούν κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ των εν λόγω κανόνων, πράγμα που δεν συμβαίνει όσον αφορά τους ουσιαστικούς κανόνες οι οποίοι ερμηνεύονται συνήθως ως μη αφορώντες διαμορφωθείσες προ της ενάρξεως της ισχύος τους καταστάσεις (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1993, C-121/91 και C-122/91, CT Control (Rotterdam) και JCT Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3873, σκέψη 22).

19 Εξ αυτού έπεται ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, πράγμα που δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους, οι ισχύοντες στην ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία κανόνες είναι αυτοί του κανονισμού 2454/93 και ότι αυτοί που ισχύουν, όσον αφορά την ουσία, επί των υπό κρίση πραγματικών περιστατικών είναι αυτοί του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79.

20 Προς στήριξη των ακυρωτικών τους αιτημάτων, οι προσφεύγουσες προέβαλαν, κατ' ουσίαν, πέντε λόγους.

Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την αναρμοδιότητα της Επιτροπής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 21 Οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι, σύμφωνα με το άρθρο 873 του κανονισμού 2454/93, η Επιτροπή διαθέτει την απόλυτη εξουσία να αποφασίσει εάν πρέπει να λάβει υπόψη την εκ των υστέρων είσπραξη των δασμών, τούτο δε συμβαίνει ακόμη και όταν οι εθνικές τελωνειακές αρχές θεωρούν ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1) (ή, προηγουμένως, του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79). Τέτοια διάταξη αντίκειται προς τις αρχές που έχουν καθιερωθεί με τη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις οποίες, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', υφίσταται δικαίωμα του εισαγωγέα να αντιταχθεί στην εκ των υστέρων είσπραξη. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία να εκδώσει την Απόφαση.
- 22 Η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος, εφόσον ο κανονισμός 2454/93 δεν αφορά άμεσα και ατομικώς τις προσφεύγουσες, ως νομικά πρόσωπα.
- 23 Στη συνέχεια, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αντίθετα προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, τα άρθρα 871 επ. του κανονισμού 2454/93 δεν της επιτρέπουν να θίξει το δικαίωμα του φορολογουμένου να αρνηθεί την καταβολή, εφόσον συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις, των δασμών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 24 Το προβαλλόμενο απαράδεκτο του ανωτέρω λόγου ακυρώσεως προϋποθέτει λογικώς ότι οι προσφεύγουσες ζητούν την ακύρωση, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, διατάξεων του κανονισμού 2454/93. Τούτο όμως δεν συμβαίνει.

Όπως οι προσφεύγουσες επιβεβαίωσαν στο υπόμνημά τους απαντήσεως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να νοηθεί μάλλον ως αίτημα για ερμηνεία των διατάξεων αυτών σύμφωνα προς τις αρχές του κοινοτικού δικαίου.

- 25 Υπό τις συνθήκες αυτές, το προβαλλόμενο απαράδεκτο αυτού του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 26 Όσον αφορά την ουσία, δεν αμφισβητείται ότι ο φορολογούμενος δικαιούται, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, να μη καταβάλει δασμό (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-348/89, Mecanarte, Συλλογή 1991, σ. I-3277, σκέψη 12, της 4ης Μαΐου 1993, C-292/91, Weis, Συλλογή 1993, σ. I-2219, σκέψη 15, και της 14ης Μαΐου 1996, C-153/94 και C-204/94, Faroe Seafood κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-2465, σκέψη 84).
- 27 Εξάλλου, το άρθρο 871 του κανονισμού 2454/93 ορίζει: «Με εξαίρεση τις περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 869, όταν οι τελωνειακές αρχές, είτε κρίνουν ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κώδικα, είτε έχουν επιφυλάξεις όσον αφορά την εφαρμογή των κριτηρίων της προαναφερθείσας διάταξης σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, διαβιβάζουν την υπόθεση στην Επιτροπή για να εξεταστεί σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 872 έως 876.» Το άρθρο 873 του ίδιου κανονισμού προβλέπει: «Η Επιτροπή αποφασίζει είτε ότι η εξετασθείσα περίπτωση δικαιολογεί την εκ των υστέρων βεβαίωση των δασμών είτε ότι δεν τη δικαιολογεί.»
- 28 Έτσι, τα άρθρα 871 και 873 του κανονισμού 2454/93 παρέχουν στην Επιτροπή εξουσία λήψεως αποφάσεως, ιδίως σε περίπτωση όπου οι αρμόδιες αρχές εκτιμούν ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για μη εκ των υστέρων επιβολή δασμών.

- 29 Αυτή η εξουσία λήψεως αποφάσεως αποσκοπεί στη διασφάλιση της ομοιόμορφης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου (βλ., όσον αφορά τη διάταξη που ίσχυε πριν από τη θέση σε ισχύ του άρθρου 871 του κανονισμού 2454/93, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990, C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Συλλογή 1990, σ. I-2535, σκέψη 13, την προπαρατεθείσα απόφαση Mecanarte, σκέψη 33, και την προπαρατεθείσα απόφαση Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 80).
- 30 Συνεπώς, ο μηχανισμός παραπομπής στην Επιτροπή δεν θα είχε νόημα αν η τελευταία υποχρεούνταν να ακολουθεί τη γνώμη που οι τελωνειακές αρχές εκφράζουν στην αίτηση που της απευθύνουν.
- 31 Όμως, αυτή η εξουσία λήψεως αποφάσεως ουδόλως επιτρέπει στην Επιτροπή να προσβάλει το δικαίωμα του φορολογουμένου να αντιτάσσεται στην εκ των υστέρων εισπραξη δασμών όταν η Επιτροπή καταλήγει, μετά το πέρας της εξέτασής της, στο συμπέρασμα ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για να τύχει η επιχείρηση του ευεργετήματος της μη εισπράξεως δασμών.
- 32 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση των άρθρων 871 έως 874 του κανονισμού 2454/93

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 33 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν, στο πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ότι το άρθρο 871 του κανονισμού 2454/93 ορίζει ότι η Επιτροπή μπορεί, και κατά συνέπεια οφείλει, να ζητεί την αποστολή συμπληρωματικών στοιχείων «όταν τα

στοιχεία που έχει διαβιβάσει το κράτος μέλος κρίνονται ανεπαρκή για να μπορέσει να αποφανθεί για τη συγκεκριμένη περίπτωση που της υποβλήθηκε».

- 34 Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηριχθεί μόνο στους ισχυρισμούς των νορβηγικών αρχών οι οποίες αμφισβητούσαν την εγκυρότητα των πιστοποιητικών καταγωγής, και τούτο εφόσον η διαπίστωση αυτή είχε αμφισβητηθεί από το νορβηγικό Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, το Høyesterett, με απόφασή του της 2ας Απριλίου 1993, αρκετό καιρό πριν από την έκδοση της Αποφάσεως. Χωρίς συμπληρωματική εξέταση, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να αποφανθεί έχοντας πλήρη γνώση της καταστάσεως.
- 35 Στο δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, ενόψει των στενών περιθωρίων των προθεσμιών που προβλέπονται στα άρθρα 871 έως 874 του κανονισμού 2454/93, η εκ των υστέρων είσπραξη των δασμών δεν μπορούσε να διαταχθεί. Πράγματι, όσον αφορά την υπό κρίση περίπτωση, οι εισαγωγές πραγματοποιήθηκαν το 1990 και 1991, οι δε προσφεύγουσες ζήτησαν από τις ιταλικές αρχές να θέσουν στο ζήτημα στην Επιτροπή τον Δεκέμβριο του 1993· όμως, η Απόφαση δεν εκδόθηκε παρά στις 8 Οκτωβρίου 1996 και διαβιβάστηκε στις προσφεύγουσες μόλις στις 22 Νοεμβρίου 1996.
- 36 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι ενήργησε σύμφωνα με τους κανόνες των άρθρων 871 έως 874 του κανονισμού 2454/93 (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Δεκεμβρίου 1993, C-12/92, Huygen κ.λπ., Συλλογή 1993, σ. I-6381, και την προπαρατεθείσα απόφαση Faroe Seafood κ.λπ., σκέψεις 16 και 63· την απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1995, T-346/94, France-aviation κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2841, σκέψεις 30 έως 36).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, πρέπει να υπομνηστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 871, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2454/93, «ο φάκελος που διαβιβάζεται στην Επιτροπή [από τις τελωνειακές αρχές] πρέπει να

περιέχει όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την ολοκληρωμένη εξέταση της υπόθεσης». Το τρίτο εδάφιο του ίδιου αυτού άρθρου ορίζει: «Όταν τα στοιχεία που έχει διαβιβάσει το κράτος μέλος κρίνονται ανεπαρκή για να μπορέσει να αποφανθεί [έχοντας πλήρη γνώση της καταστάσεως] για τη συγκεκριμένη περίπτωση που της υποβλήθηκε, η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει να της αποσταλούν συμπληρωματικά στοιχεία.»

- 38 Εν προκειμένω, οι νορβηγικές αρχές πληροφόρησαν τις αντίστοιχες ιταλικές αρχές σχετικά με την αδυναμία του εξαγωγέα να αποδείξει τη νορβηγική καταγωγή των προϊόντων. Όμως, όταν κατόπιν εκ των υστέρων ελέγχου δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί η καταγωγή του μνημονευομένου στο πιστοποιητικό EUR 1 εμπορεύματος, πρέπει να συναχθεί ότι το εν λόγω προϊόν είναι αγνώστου καταγωγής και ότι, ως εκ τούτου, κακώς έγιναν τόσο η χορήγηση του πιστοποιητικού EUR 1 όσο και η υπαγωγή στο προτιμησιακό δασμολόγιο. Οι τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους εισαγωγής πρέπει τότε, κατ' αρχήν, να προβούν στην εκ των υστέρων είσπραξη των δασμών που δεν καταβλήθηκαν κατά την εισαγωγή (προπαρατεθείσες αποφάσεις *Huygens* κ.λπ., σκέψη 17, και *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 16).
- 39 Όταν οι νορβηγικές αρχές πληροφόρησαν τις ιταλικές αρχές περί της αδυναμίας του εξαγωγέα να αποδείξει τη νορβηγική καταγωγή των εν λόγω προϊόντων, ούτε οι ιταλικές αρχές ούτε οι προσφεύγουσες αμφισβήτησαν το συμπέρασμα αυτό.
- 40 Ειδικότερα, μολοντί οι προσφεύγουσες επικαλούνται την καλοπιστία τους, δεν αμφισβήτησαν, αντιθέτως, στην αλληλογραφία τους με τις ιταλικές αρχές, τις πληροφορίες των νορβηγικών αρχών. Εξάλλου, ο εκπρόσωπος των προσφευγουσών ισχυρίστηκε, με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 1996, ότι δεν είχε τίποτα να προσθέσει στον φάκελο που οι ιταλικές αρχές είχαν διαβιβάσει στην Επιτροπή.
- 41 Υπό τις συνθήκες αυτές, δικαιολογημένα η Επιτροπή θεώρησε ότι ο σχετικός φάκελος ήταν πλήρης και ότι δεν χρειάζονταν περαιτέρω πληροφορίες.

- 42 Ως εκ περισσού, πρέπει να σημειωθεί ότι το μόνο στοιχείο που δεν περιλαμβάνονταν στον διαβιβασθέντα στην Επιτροπή φακέλο, στοιχείο που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, είναι η απόφαση του Høyesterett της 2ας Απριλίου 1993. Όμως προκύπτει ότι η απόφαση αυτή αφορούσε την απαγγελία σε δύο πρόσωπα κατηγορίας για κατάρτιση πλαστών υγειονομικών πιστοποιητικών σχετικών με προϊόντα ιχθύος που είχαν εξαχθεί προς διάφορες χώρες. Όπως επισημαίνει η Επιτροπή, το Høyesterett αποφάνθηκε μόνο επ' αυτού του ζητήματος και όχι επί του αν τα εν λόγω προϊόντα ήταν καταγωγής Νορβηγίας.
- 43 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 871, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2454/93, «η Επιτροπή ενημερώνει αμέσως το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος για την παραλαβή του φακέλου [που έχει αποσταλεί από τις τελωνειακές αρχές κράτους μέλους]». Το άρθρο 872, πρώτο εδάφιο, του ίδιου αυτού κανονισμού, προβλέπει: «εντός δεκαπενθημέρου από την ημερομηνία παραλαβής του φακέλου που ορίζεται στο άρθρο 871 πρώτο εδάφιο, η Επιτροπή διαβιβάζει αντίγραφο του στα κράτη μέλη». Εξάλλου, το άρθρο 873, δεύτερο εδάφιο, πρώτη φράση, διαλαμβάνει ότι η απόφαση «πρέπει να ληφθεί εντός έξι μηνών από την ημερομηνία παραλαβής από την Επιτροπή του φακέλου που ορίζεται στο άρθρο 871, πρώτο εδάφιο». Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 874, πρώτο εδάφιο, «η απόφαση που ορίζεται στο άρθρο 873 κοινοποιείται στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος το συντομότερο δυνατό και, οπωσδήποτε, εντός τριάντα ημερών από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας που ορίζεται στο εν λόγω άρθρο».
- 44 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν προβάλλουν κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει παράβαση των διατάξεων αυτών. Έτσι, ούτε το διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της ημερομηνίας των εισαγωγών και της ημερομηνίας της αποφάσεως της Επιτροπής, ούτε το διάστημα μεταξύ της ημερομηνίας κατά την οποία οι επιχειρήσεις ζήτησαν από τις εθνικές αρχές να θέσουν το ζήτημα στην Επιτροπή και της ημερομηνίας κατά την οποία οι εν λόγω αρχές πράγματι απευθύνθηκαν στην Επιτροπή διέπονται από τις προπαρατεθείσες διατάξεις. Κατά συνέπεια, τα χρονικά αυτά διαστήματα ουδεμία ασκούν επιρροή όσον αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής τήρηση των προβλεπομένων από τις σχετικές διατάξεις προθεσμιών.
- 45 Ενόψει του συνόλου των ανωτέρω στοιχείων, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον τρίτο και τέταρτο λόγο ακυρώσεως που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 και την παραβίαση της γενικής αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 46 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η εκ των υστέρων είσπραξη δασμών είναι δυνατή μόνον όταν ο εισαγωγέας όφειλε να έχει αντιληφθεί ότι είχε ωφεληθεί από λάθος ή απροσεξία των τελωνειακών αρχών (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1983, 283/82, Schoellershammer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 4219, σκέψη 7, της 15ης Μαΐου 1986, 160/84, Ορυζόμυλοι Καβάλας κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1633, σκέψη 21, και της 1ης Απριλίου 1993, C-250/91, Hewlett Packard France, Συλλογή 1993, σ. I-1819, σκέψεις 45 και 46).
- 47 Έτσι, όταν, όπως συνέβη εν προκειμένω, η κατάρτιση των πλαστών πιστοποιητικών καταγωγής από την εξαγωγική επιχείρηση δεν μπορούσε να γίνει αντιληπτή από τον εισαγωγέα, δεν μπορεί να του ζητείται να καταβάλει εκ των υστέρων δασμούς (προπαρατεθείσες αποφάσεις Deutsche Fernsprecher, σκέψη 17, και Hewlett Packard France, σκέψη 28· απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 1996, C-446/93, SEIM, Συλλογή 1996, σ. I-73, σκέψεις 40 έως 48).
- 48 Εξάλλου, κακώς η Επιτροπή θεώρησε, στην απόφασή της, ότι η τυχόν έλλειψη εγκυρότητας πιστοποιητικών EUR 1 εμπίπτει στην έννοια του εμπορικού κινδύνου.
- 49 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, εφόσον δεν μπορούσαν να αντιληφθούν το διαπραχθέν λάθος, η εκ των υστέρων επιβολή σ' αυτές δασμών αντίκειται προς την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Σχετικώς, υπενθυμίζουν ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 αποτελεί την έκφραση γενικής ρήτηρας ευθυδικίας.

- 50 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω η μία από τις τρεις προϋποθέσεις που προβλέπονται σωρευτικώς στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, όπως έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία, δηλαδή το ότι οι δασμοί δεν καταβλήθηκαν συνεπεία λάθους αυτών των ιδίων των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ άλλων, τις προπαρατεθείσες υποθέσεις *Mecanarte* και *Faroe Seafood* κ.λπ.).
- 51 Εξάλλου, σε μια κατάσταση όπως η προκείμενη, ο φορολογούμενος δεν μπορεί να επικαλείται καμιά δικαιολογημένη εμπιστοσύνη (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1984, 98/83 και 230/83, *Van Gend & Loos* και *Bosman* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3763, καθώς και τις προπαρατεθείσες αποφάσεις *Mecanarte* και *Faroe Seafood* κ.λπ.).
- 52 Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο φορολογούμενος πρέπει να αναλαμβάνει τον εμπορικό κίνδυνο που απορρέει από μια εσφαλμένη διασάφηση καταγωγής του εξαγωγέα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 1980, 827/79, *Acampora*, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 455, σκέψη 8, και προπαρατεθείσα απόφαση *SEIM*, σκέψη 45), κίνδυνο η έναντι του οποίου προστασία αποτελεί δική του μέριμνα (προπαρατεθείσα απόφαση *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 114).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 53 Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 ορίζει: «Οι αρμόδιες αρχές δύνανται να μην προβαίνουν σε ενέργειες εισπράξεως εκ των υστέρων ποσού εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν καταβλήθηκε συνεπεία λάθους αυτών των ιδίων των αρμοδίων αρχών που λογικά δεν ηδύνατο να ανακαλυφθεί από τον φορολογούμενο ο οποίος από μέρους του ενήργησε καλοπίστως και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία όσον αφορά την κατάθεση της τελωνειακής διασαφήσεως.»

- 54 Κατά πάγια νομολογία οι προβλεπόμενες από το άρθρο αυτό προϋποθέσεις είναι σωρευτικές (βλ., μεταξύ άλλων, τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Mecanarte, σκέψη 12, και Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 83).
- 55 Η πρώτη από τις προϋποθέσεις αυτές είναι η ύπαρξη λάθους των ιδίων των αρμοδίων αρχών.
- 56 Δεν αμφισβητείται ότι οι νορβηγικές τελωνειακές αρχές είναι οι αρμόδιες κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 αρχές (προπαρατεθείσες αποφάσεις Mecanarte, σκέψη 22, και Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 88).
- 57 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το λάθος λόγω του οποίου δημιουργήθηκαν οι υπό κρίση διαφορές έγινε από τον εξαγωγέα ο οποίος δήλωσε τα προϊόντα ως νορβηγικής καταγωγής πράγμα που δεν μπόρεσε αργότερα να αποδείξει.
- 58 Από το ίδιο το κείμενο του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 προκύπτει ότι η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του φορολογουμένου αξίζει της προβλεπόμενης από το άρθρο αυτό προστασίας μόνον εάν «οι ίδιες» οι αρμόδιες αρχές είναι αυτές που έχουν δημιουργήσει τη βάση επί της οποίας ερείδεται η εμπιστοσύνη. Έτσι, μόνο τα καταλογιστέα σε ενέργειες των ιδίων των αρμοδίων αρχών λάθη δίδουν δικαίωμα για άρνηση εκ των υστέρων καταβολής δασμών (προπαρατεθείσες αποφάσεις Mecanarte, σκέψη 23, και Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 91).
- 59 Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προϋπόθεση αυτή υφίσταται όταν οι αρμόδιες αρχές έχουν πλανηθεί — ιδίως όσον αφορά την καταγωγή του εμπορεύματος — από ανακριβείς διασαφήσεις του εξαγωγέα, διασαφήσεις των οποίων την εγκυρότητα δεν οφείλουν ούτε να ελέγχουν ούτε να εκτιμούν (προπαρατεθείσες αποφάσεις Mecanarte, σκέψη 24, Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 92).

- 60 Εξάλλου, ο φορολογούμενος δεν μπορεί να στηρίζει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του όσον αφορά το κύρος πιστοποιητικών από το γεγονός ότι αυτά έγιναν, αρχικώς, αποδεκτά από τις τελωνειακές αρχές κράτους μέλους, και τούτο δοθέντος ότι ο ρόλος των υπηρεσιών αυτών στο πλαίσιο της πρώτης αποδοχής των διασαφήσεων ουδόλως εμποδίζει τη διενέργεια μεταγενεστέρων ελέγχων (προπαρατεθείσα απόφαση *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 93).
- 61 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι οι αρμόδιες νορβηγικές αρχές βεβαίωσαν στα πιστοποιητικά EUR 1 ότι τα εμπορεύματα κατάγονταν από το έδαφος αυτό ή το γεγονός ότι οι ιταλικές αρχές δέχθηκαν αρχικώς την αναγραφόμενη στα πιστοποιητικά αυτά καταγωγή των εμπορευμάτων δεν αρκούν για να θεωρηθεί ότι υφίσταται λάθος των αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 (προπαρατεθείσα απόφαση *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 94).
- 62 Βεβαίως, η δυνατότητα ελέγχου του πιστοποιητικού EUR 1 ύστερα από την εισαγωγή, χωρίς ο εισαγωγέας να έχει προηγουμένως ενημερωθεί, μπορεί να προκαλέσει δυσχέρειες σ' αυτόν όταν έχει καλοπίστως εισαγάγει εμπορεύματα εμπιπτόντα στο προτιμησιακό δασμολογικό καθεστώς, στηριζόμενος σε πιστοποιητικά ως προς τα οποία αγνοεί ότι είναι ανακριβή ή πλαστά. Όμως, πρέπει να επισημανθεί, κατ' αρχάς, ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα δεν είναι υποχρεωμένη να υφίσταται τις επιβλαβείς συνέπειες της παράτυπης συμπεριφοράς των προμηθευτών των εισαγωγέων, στη συνέχεια, ότι ο εισαγωγέας μπορεί να ασκήσει αγωγή αποζημίωσης κατά του πλαστογράφου και, τρίτον, ότι, υπολογίζοντας τα πλεονεκτήματα που μπορεί να του αποφέρει το εμπόριο προϊόντων για τα οποία μπορούν να ισχύουν δασμολογικές προτιμήσεις, ένας συνετός επιχειρηματίας που γνωρίζει την ισχύουσα ρύθμιση πρέπει να είναι σε θέση να εκτιμά τους κινδύνους της αγοράς στην οποία σκοπεύει να κινηθεί και να τους αποδέχεται ως αποτελούντες μέρος των συνήθων προσκομμάτων του εμπορίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-97/95, *Pascoal & Filhos*, Συλλογή 1997, σ. I-4209, σκέψη 59).
- 63 Πράγματι, στους συναλλασσομένους εναπόκειται να λαμβάνουν, στο πλαίσιο των συμβατικών τους σχέσεων, τα αναγκαία μέτρα και να προφυλάσσονται από τον κίνδυνο της κινήσεως εις βάρος τους διαδικασίας για την εκ των υστέρων είσπραξη (προπαρατεθείσες αποφάσεις *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 114, και *Pascoal & Filhos*, σκέψη 60).

- 64 Από το σύνολο των στοιχείων αυτών η Επιτροπή ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υφίστατο εν προκειμένω λάθος των ιδίων των αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 και ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλούνται την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 65 Δεδομένου ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 είναι σωρευτικές, η Επιτροπή δεν όφειλε να εξετάσει τις λοιπές προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής, εφόσον, εν πάση περιπτώσει, δεν συντρέχε η πρώτη. Ομοίως, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστούν τα επιχειρήματα των προσφευγουσών σχετικά με αυτές τις λοιπές προϋποθέσεις.
- 66 Κατά συνέπεια, ο τρίτος και τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 67 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι περιορίστηκε, στην απόφασή της, στο να επιβεβαιώνει, χωρίς και να το αποδεικνύει, ότι τα πιστοποιητικά EUR 1 «δεν ήσαν έγκυρα».
- 68 Όμως, μια πλέον εμπεριστατωμένη εξέταση, που θα ήταν ακόμα περισσότερο δικαιολογημένη εφόσον οι προσφεύγουσες ήσαν απύσες κατά τη διαδικασία, θα είχε επιτρέψει στην Επιτροπή να διαπιστώσει ότι η απόφαση που είχε εκδοθεί κατά της νορβηγικής εξαγωγικής εταιρίας από τα πρωτοβάθμια δικαστήρια του κράτους αυτού, απόφαση με την οποία είχε διαπιστωθεί ότι το πιστοποιητικό καταγωγής ήταν πλαστό καταρτισθέν από αυτήν την εξαγωγική εταιρία, είχε αναιρεθεί με την απόφαση του Høyesterett της 2ας Απριλίου 1993, ακριβώς όσον αφορά την καταγωγή των προϊόντων.

- 69 Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, κακώς η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν αμφισβητήθηκε η μη εγκυρότητα των πιστοποιητικών καταγωγής, εφόσον αυτές είχαν επισυνάψει, στα δικόγραφά τους προσφυγής στην υπό κρίση υπόθεση, την απόφαση του Høyesterett.
- 70 Η Επιτροπή φρονεί ότι η Απόφαση είναι σύμφωνη προς τις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 71 Κατά πάγια νομολογία, από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 190 της Συνθήκης αιτιολογία πρέπει να καταφαίνεται, κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο παρερμηνεία, η συλλογιστική του συντάκτη της ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που οδήγησαν στη λήψη του μέτρου και να προασπίζουν τα δικαιώματά τους, στο δε Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1990, C-323/88, Sermes, Συλλογή 1990, σ. I-3027, σκέψη 38).
- 72 Εν προκειμένω, στο προοίμιο της Αποφάσεως, η Επιτροπή εκθέτει, κατά σειρά, ότι τα πιστοποιητικά EUR 1 δεν είναι έγκυρα, ότι αυτή η έλλειψη εγκυρότητας εμπίπτει στην έννοια του εμπορικού κινδύνου, ότι η αρχική αποδοχή των πιστοποιητικών αυτών από τις τελωνειακές αρχές δεν μπορούσε να δημιουργήσει στους εισαγωγείς δικαιολογημένη εμπιστοσύνη και ότι δεν υπήρξε λάθος των ιδίων των αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79.
- 73 Επομένως, η Απόφαση εμπεριέχει, κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο παρερμηνεία, τη συλλογιστική της Επιτροπής.

74 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο σχετικός λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά το επικουρικό αίτημα με το οποίο ζητείται να μη συνεπάγεται η Απόφαση αποτελέσματα

75 Σε περίπτωση που το Πρωτοδικείο δεν ακυρώσει την Απόφαση, οι προσφεύγουσες ζητούν από αυτό να αποφανθεί ότι η Απόφαση δεν θα συνεπάγεται αποτελέσματα όσον αφορά το δικαίωμά τους να αρνηθούν την εκ των υστέρων καταβολή των επιμέσων δασμών.

76 Σύμφωνα με το άρθρο 174 της Συνθήκης, αν η προσφυγή βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης είναι βάσιμη, το Πρωτοδικείο κηρύσσει την προσβαλλομένη πράξη άκυρη. Επομένως, ένα επικουρικό αίτημα όπως το υποβληθέν από τις προσφεύγουσες δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου και είναι, κατά συνέπεια, απαράδεκτο.

Όσον αφορά το επικουρικό αίτημα με το οποίο ζητείται η ακύρωση της Αποφάσεως στο μέτρο που στους απαιτούμενους δασμούς περιλαμβάνονται και οι μνημονευόμενοι στην πράξη των τελωνειακών αρχών 7338 F

Επιχειρήματα των διαδίκων

77 Όσον αφορά την υπόθεση T-11/97, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, όπως προκύπτει από το έγγραφο των τελωνειακών αρχών της Βερόνας της 22ας Νοεμβρίου 1996, με το οποίο της γνωστοποιήθηκε το ύψος των δασμών που όφειλε να καταβάλει, στο συνολικό αυτό ποσό περιλαμβανόταν το ποσό που μνημονεύεται στην πράξη των τελωνειακών αρχών 7338 F της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 η οποία δεν αφορά προϊόντα των οποίων είχε αμφισβητηθεί η καταγωγή.

- 78 Η προσφεύγουσα συμπεραίνει ότι επιβάλλεται, όπως είναι επόμενο, να ακυρωθεί η Απόφαση στο μέτρο που αφορά το ποσό αυτό, δηλαδή 12 614 070 LIT.
- 79 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι το ύψος της τελωνειακής οφειλής ρητώς μνημονεύεται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως.
- 80 Η Επιτροπή ανταπαντά ότι αυτός ο ισχυρισμός είναι απαράδεκτος. Υπενθυμίζει ότι οι ιταλικές αρχές απευθύνθηκαν σ' αυτήν επειδή το είχε ζητήσει η προσφεύγουσα, με μοναδικό σκοπό να προσδιοριστεί αν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79. Επομένως, η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε ούτε επί του απαιτητού ούτε επί του ύψους της επίμαχης τελωνειακής οφειλής. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προβάλλει, κατά της Αποφάσεως, ισχυρισμούς σκοπούντες στο να καταδειχθεί ο παράνομος χαρακτήρας των αποφάσεων των αρμοδίων εθνικών αρχών με τις οποίες απαιτείται η καταβολή των επίδικων δασμών. Τέτοια διαδικασία εμπίπτει, όπως είναι επόμενο, μόνο στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Μαρτίου 1987, 244/85 και 245/85, Cerealmangimi και Italgrani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1303, σκέψεις 9 έως 13, και προπαρατεθείσα απόφαση CT Control (Rotterdam) και JCT Benelux κατά Επιτροπής, σκέψεις 42 έως 46).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 81 Η εξουσία λήψεως αποφάσεως που αναγνωρίζεται στην Επιτροπή από τα άρθρα 871 και 873 του κανονισμού 2454/93 αφορά μόνο το αν, σε μια συγκεκριμένη πραγματική κατάσταση, συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79.
- 82 Επομένως, η Επιτροπή δεν καθορίζει το ύψος της απαιτούμενης οφειλής. Όντως, μόλις με το έγγραφο, με ημερομηνία 22 Νοεμβρίου 1996, των ιταλικών αρχών προς την επιχείρηση, δηλαδή, ύστερα από την έκδοση της Αποφάσεως, μνημονεύθηκε η πράξη 7338 F των τελωνειακών αρχών.

- 83 Βεβαίως, στο άρθρο 1 της Αποφάσεως αναγράφεται: «Οι εισαγωγικοί δασμοί ύψους 148 890 000 LIT που αποτελούν το αντικείμενο της αιτήσεως, με ημερομηνία 2 Φεβρουαρίου 1996, της Ιταλίας πρέπει να εισπραχθούν.» Όμως, το αναφερόμενο ποσό δεν προκύπτει από υπολογισμό της Επιτροπής, αλλά αντιστοιχεί απλώς στο συνολικό ποσό που μνημονευόταν από τις ιταλικές αρχές στην αίτησή τους στην οποία ρητώς παραπέμπει το άρθρο 1 της Αποφάσεως.
- 84 Υπό τις συνθήκες αυτές, το εν λόγω αίτημα πρέπει να απορριφθεί, καθόσον δεν μπορεί να επηρεάσει τον νόμιμο χαρακτήρα της Αποφάσεως, παρόμοια δε ενέργεια εμπίπτει, στην πραγματικότητα, στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή ο οποίος θα κληθεί να αποφανθεί επί της νομιμότητας της ιταλικής διοικητικής πράξεως με την οποία διατάσσεται η εκ των υστέρων είσπραξη των δασμών.

Όσον αφορά το επικουρικό αίτημα με το οποίο ζητείται η ακύρωση της Αποφάσεως όσον αφορά την καταβολή τόκων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 85 Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι στο ποσό που τους ζητήθηκε από τις τελωνειακές αρχές με το έγγραφο της 22ας Νοεμβρίου 1996 περιλαμβάνονται και τόκοι, ενώ ενδέχεται τούτο να αυξηθεί με τόκους υπερημερίας.
- 86 Όμως, το άρθρο 7 του κανονισμού 1697/79, που τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής, απαγορεύει την επιβολή τόκων υπερημερίας επί των εκ των υστέρων εισπραττομένων ποσών όταν η μη είσπραξη οφειλομένων δασμών οφείλεται σε λάθος των αρμοδίων αρχών.

- 87 Η Επιτροπή ανταπαντά ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι, για τους προεκτεθέντες λόγους (βλ. ανωτέρω σκέψη 80), απαράδεκτος. Υπογραμμίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, εφόσον η μη είσπραξη των δασμών δεν οφείλεται σε λάθος των αρμοδίων αρχών, η προϋπόθεση εφαρμογής του άρθρου 7 δεν υφίσταται.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 88 Αυτό το αίτημα απορρίπτεται για τους ίδιους με τους προεκτεθέντες λόγους (βλ. ανωτέρω σκέψεις 81 έως 84).

Όσον αφορά τα αιτήματα αποζημιώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 89 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το προβαλλόμενο από την Επιτροπή απαράδεκτο των αιτημάτων αποζημιώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, T-485/93, Dreyfus κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1101, σ. 73).
- 90 Επί της ουσίας, φρονούν ότι η Επιτροπή διέπραξε σφάλμα κατά την εξέταση της υποθέσεως, καθόσον, αφενός, δεν ενήργησε με την επιβαλλόμενη από τον κανονισμό 2454/93 επιμέλεια και, αφετέρου, δεν ζήτησε συμπληρωματικές

πληροφορίες, πράγμα που ήταν, ωστόσο, υποχρεωμένη να πράξει (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Φεβρουαρίου 1994, C-368/92, Chiffre, Συλλογή 1994, σ. I-605, σκέψεις 19 και 30).

- 91 Η επενεχθείσα λόγω του σφάλματος αυτού ζημία αντιστοιχεί στο ποσό των δασμών που οι προσφεύγουσες θα υποχρεωθούν, τελικώς, να καταβάλουν στις ιταλικές αρχές.
- 92 Η Επιτροπή υποστηρίζει, κυρίως, ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, όταν ένα αίτημα αποζημιώσεως σκοπεύει, στην πραγματικότητα, στην εξάλειψη των συνεπειών μιας αποφάσεως της οποίας, άλλωστε, έχει ζητηθεί η ακύρωση, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, το εν λόγω αίτημα πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτο (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753).
- 93 Επικουρικώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το αίτημα είναι αβάσιμο εφόσον κανένα σφάλμα δεν μπορεί εν προκειμένω να της προσαφθεί.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 94 Σύμφωνα με τη νομολογία, το απαράδεκτο μιας προσφυγής ακυρώσεως που στηρίζεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης μπορεί, κατ' εξαίρεση, να συνεπάγεται το απαράδεκτο της αγωγής αποζημιώσεως που έχει ασκηθεί βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης, όταν με την αγωγή αποζημιώσεως σκοπεύεται, στην πραγματικότητα, η ανάκληση ατομικής αποφάσεως που έχει καταστεί οριστική (βλ., μεταξύ άλλων, την προπαρατεθείσα απόφαση Krohn κατά Επιτροπής, σκέψη 33).

- 95 Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν ισχυρίζεται ότι η αγωγή αποζημίωσης είναι απαράδεκτη αλλά απλώς ότι είναι αβάσιμη. Επομένως, η προβαλλόμενη από την Επιτροπή νομολογία δεν τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής.
- 96 Επί της ουσίας, πρέπει να σημειωθεί ότι τα προβαλλόμενα από τις προσφεύγουσες σφάλματα αντιστοιχούν στους ισχυρισμούς που έχουν προβληθεί με το πρώτο και δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου που έχει προβληθεί προς στήριξη των ακυρωτικών αιτημάτων.
- 97 Δεδομένου ότι από την εξέταση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο όσον αφορά τα δύο αυτά σκέλη δεν προέκυψε νομική ή πραγματική πλάνη της Επιτροπής, έπεται ότι κακώς οι προσφεύγουσες προβάλλουν σφάλμα της τελευταίας.
- 98 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αίτημα αποκατάστασης της προβαλλομένης ζημίας πρέπει να απορριφθεί.
- 99 Εκ των ανωτέρω απορρέει ότι η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 100 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθησαν, πρέπει να καταδικαστούν, σύμφωνα με τα αιτήματα της καθής, στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.**
- 2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες-ενάγουσες στα δικαστικά έξοδα.**

Tiili

Briët

Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Ιουνίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Η Πρόεδρος

V. Tiili